

Udvalgets spørgsmål til udenrigsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 1:

Hvilke 19 internationale organisationer deltog i konferencen i Wien i 1986? (Jf. bemærkningerne side 52).

Svar:

I konferencen deltog følgende internationale organisationer:

Den Arabiske Liga,
Asian-African Legal Consultative Committee,
Europarådet,
Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF),
De Forenede Nationer (FN),
De Forenede Nationers Industriudviklingsorganisation (UNIDO),
De Forenede Nationers Organisation for Ernæring og Landbrug (FAO),
De Forenede Nationers Organisation for Uddannelse, Videnskab og Kultur (UNESCO),
Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO),
Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA),
Den Internationale Bank for Genopbygning og Økonomisk Udvikling (Verdensbanken),
Den Internationale Fond for Landbrugsudvikling (IFAD),
Den Internationale Organisation for Civil Luftfart (ICAO),
Den Internationale Telekommunikations-Union (ITU),
Den Internationale Valutafond (IMF),
Den Mellestatslige Søfartsorganisation (IMO),
Organisationen af Amerikanske Stater (OAS),
Råd for Gensidig Økonomisk Bistand (CMEA) og
Verdenssundhedsorganisationen (WHO).

Spørgsmål 2:

Vil internationale organisationer kunne indgå traktater på Danmarks vegne?

Svar:

Spørgsmålet om en international organisations adgang til at træffe beslutninger – og herunder indgå traktater – bindende for dens medlemsstater er *alene* reguleret af den traktat eller aftale, der konstituerer organisationen. Internationale organisationer er skabt af staterne gennem indbyrdes aftaler om at give en bestemt organisation kompetence på et nærmere fastlagt område. Deres eksistens og handleevne er således reguleret og begrænset af denne kompetence, der er fastlagt i organisationernes egne regler.

Ved oprettelsen af en international organisation opstår der folkeretligt set et selvstændigt retssubjekt, dvs. en selvstændig enhed, der er i stand til at få rettigheder og påtage sig forpligtelser. Dette indebærer, at en international organisation i princippet selv har mulighed for at indgå traktater i det omfang, dette er foreneligt med de ved oprettelsen fastlagte regler. Det antages efter den almindelige folkeretlige sædvaner, at der eksisterer en sådan traktatkompetence, hvor denne kompetence er nødvendig til opfyldelse af en organisations formål og funktion.

Den for Folketinget forelagte konvention om traktatretten mellem stater og internationale organisationer eller mellem disse indbyrdes medfører ikke, at internationale organisationer tillægges nogen ny selvstændig kompetence til at indgå traktater på medlemsstaternes vegne. Konventionen fastlægger traktatindgåelse i retlig henseende, men den ændrer ikke den kompetence, de enkelte internationale organisationer allerede måtte have til at indgå traktater på medlemsstaternes, herunder Danmarks, vegne.